

 HARLEQUIN®
The background of the cover features a woman in a light-colored, off-the-shoulder dress with a corset-style back, set against a red, patterned fabric backdrop.

Sjalootine romaan

Margaret McPhee

SÜÜTU
NEIU
PÄÄSTMINE

SIID & SKANDAAL
6. RAAMAT

Margaret McPhee
Unlacing the Innocent Miss
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2010 by Margaret McPhee
© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmooniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E12249712
ISBN 978-9949-25-303-6

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Kallis lugeja!

Lugesin raamatut Inglise politsei ajaloo kohta ja kohtasin seal ametinimetust vargapüüdja. Need olid inimesed, kes enne uurimisüksuse loomist otsisid üles vargaid ja varastatud esemeid. Neist kirjutati kui korrumppeerunud meestest, kes olid samasugused pätid kui vargadki, keda nad püüdsid. See tekitas minus mõtteid, et nende seas pidi olema ka ausaid inimesi. Ohtlikud mehed, kes teevad ohtlikku tööd. Karmid. Armutud. Otsusekindlad. Nii sündiski minu raamatu kangelase Wolfi idee.

Wolf on visa Yorkshire'is kasvanud mees. Vargapüüdja, kes on pidanud omal jõul rentslist välja ronima ning kes on teiste abita jõudnud kaugele. Ent seekordse varga tabamine ähvardab Wolfi maailma pea peale pöörata ja raputada tema elu alustalasid.

Minu kangelanna preili Rosalind Meadowfield on vaikne ja tagasihoidlik ning oskab massi sulanduda. Ta on terve elu end varjanud ja tundub olevat Wolfi täielik vastand. Võib-olla on Rosalindil ja Wolfil siiski rohkem ühist, kui nad isegi aru saavad, kuna mõlema südame ümber püstitatud müürid hakkavad vähehaaval murenema.

Mulle meeldis kirjutada Siidi & Skandaali sarja. See siin on minu tagasihoidlik panus – Rosalindi ja Wolfi ning nende armumise lugu. Ma väga loodan, et te naudite seda.

Margaret

Proloog

London, 1815, maikuu

Ööpimeduses haukus koer.

Lord Evedoni laual lebas siidnööri keerdude vahel briljantkaelakee. Kivikesed sätendasid kandelaabri valguses, kui lord kee pihku võttis ning sel sõrmede vahel rippuda ja edasi-tagasi kõikuda laskis, vaadates samal ajal teisel pool lauda liikumatult ja sõnatult seisvat naist.

„Noh?” ütles lord viimaks ja tema ilme oli kalk. „Mis teil enda kaitseks öelda on, preili Meadowfield?”

Üle Rosalind Meadowfieldi näo libises hämmeldus. Murelikkus, mis oli tekkinud lord Evedoni kabinetti kutsumise hetkel, oli asendunud hirmuga. Kell oli palju ja nad olid kahekesi. Lord ei olnud heas tujus ning ei saanud olla juhus, et ta hoidis käes oma ema kadunud ehteid.

„Kas leedi Evedoni briljandid leiti üles?” Rosalind ei teadnud, mida muud mees temalt kuulda tahab.

„Leiti jah.” Lord rääkis vaikselt, isegi viisakalt, aga naine kuulis tema hääles vihast nooti. „Kas te teate, kust need leiti?”

Rosalindi hämmeldus kasvas, nagu ka halb eelaimus. „Ei tea.”

Mehe silmad tõmbusid kissi ja ta vaatas korraks nagu põlglikult kõrvale. „See on raske kuritegu, preili Meadowfield. Ärge ajage asja valetamisega hullemaks.”

Süda hakkas kiiremini tuksuma. Rosalind piidles lordi ettevaatlikult. „Andke andeks, milord, aga ma ei mõista.”

„Ma siis selgitan,” ütles mees järsult. „Kee leiti teie magamistoast, teie aluspesu seast.”

„Minu aluspesu seast?” Rosalindil hakkas halb. „Võimatu.”

Lord ei vastanud, põrnitses teda vaid vihase süüdistava pilguga. Selle üürikese tähendusrikka vaikushetke jooksul sai naisele väga hästi selgeks, mida mees öelda tahab ja miks ta oli siia kutsutud.

„Te ei arva ometi, et ma varastaksin leedi Evedoni ehteid?” Rosalind rääkis jõuetul, hämmeldusest veidi kiledal toonil. „Ma ei teeks iialgi midagi säärast. See peab olema eksitus.”

„See ei ole eksitus. Graves oli kohal, kui kaelakee teie magamistoast leiti. Kas te tahate seada kahtluse alla üle neljakümne aasta Evedoni suguvõsa teeninud ülemteenri usaldusväärset?”

„Seda mitte, aga ma ei tea ka, kuidas sattus kee minu riiete sekka.” Naine surus külma higiga kaetud peopesad kokku ja hammustas alahuulde. „Ma vannun, et ei valeta, milord.”

„Ja mida see veel tähendab?” Lord võttis laualt nõöri ning isegi küünalde ja kaminatule hämaras valguses oli selle tume siidjas läige selgelt näha. Mees hoidis üht nõöriotsa sõrmede vahel ja lasi teise lahti. Kui see alla langes, nägi Rosalind oma õuduseks, et nõör oli seotud poomissilmuseks. Ta ahmis tahtmatult õhku.

„Noh?” Mees kõigutas silmust kergelt sõrmede vahel.

„Mina ei ole seda nõõri varem näinud. Ma ei tea sellest midagi.” Rosalindi süda tagus nii tugevasti, et ta tundis peapööritust. Minevik meenus hetkega – kõik see, mida ta oli nii väga üritanud varjata – sellesama nõõrijupi tõttu.

Lord tõi kuuldavale uskmatus väljendava häälistsuse. „Ma hoiatasin oma ema, et ta ei võtaks majja tüdrukut, kel pole ühtegi soovitajat. Aga leedi Evedon on liiga lahke ja usaldav inimene. Mida te veel olete varastanud nende aastatega, mis te tema seltsidaamina olete töötanud? Midagi väiksemat ehk? Midagi, mida ei panda tähele? Ja nüüd muutusite julgemaks, kasutades ära vanadusest seniilset naist?”

„Ma eitan seda kategooriliselt. Ma pol...”

Aga Evedon ei lasknud tal lõpetada. „Ma ei taha teie vabandusi kuulda. Te olete varas ja valetaja, preili Meadowfield.”

Naine tundis, et lahvatab näost punaseks ja sõrmed värisesid nii, et ta pigistas käsi tugevamini kokku, et mees seda ei näeks.

„Briljandid saime õnneks tagasi. Smaragde pole me veel kahjuks leidnud. Kas teil on vähemalt nii palju sündsustunnet, et ütlete mulle, kuhu te need peitsite?”

Rosalind põrnitses teda, suutmata jahmatuse tõttu õieti mõeldagi. „Ma kinnitan, et need ei ole minu käes.”

„Te olete need siis juba maha müünud?” Siidnõõr libises mehe sõrmede vahelt lauale tumedaks kuhjaks. Ta pistis kaelakee taskusse. Lordi tooli kõverad jalad kriipisid lakitud puitpõrandat häälekalt nagu küünised, kui mees püsti tõusis.

„Muidugi mitte.” Naine taganes tahtmatult natukene, aga piisavalt, et mehest eemale nihkuda. „Ma ei ole armulise proua asju võtnud.”

„Vaevalt on teil olnud mahti smaragde maha müüa ja teie magamistoas neid polnud. Kuhu te need peitsite?” Lord astus laua tagant välja ja seisis naise ette.

Rosalindi kurk muutus kuivaks. „Ma ei ole varas,” soostas ta. „See on kohutav eksitus.”

Lord ei teinud temast väljagi. „Tehke taskud tühjaks, preili Meadowfield.”

Naine põrnitses teda endiselt ja süda peksles rinnus. Ta püüdis mehe sõnu mõista ega suutnud vabaneda tundeist, et see painaja ei saa olla tõsi.

„Ma ütlesin, et tehke taskud tühjaks.” Mees rõhutas iga sõna, nagu räägiks idioodiga.

Rosalindi käed värisesid ja põsed õhetasid, kui ta võttis taskurätiku välja ja pööras tasku pahupidi, näitamaks, et see on tühi.

„Teised ka.”

„Mul pole rohkem taskuid.”

„Ma ei usu teid, preili Meadowfield.” Halud praksusid kaminas. Lord seisis hetke vaikides paigal, ent krahmas siis ootamatult naise käest ja tõmbas teda lähemale, et teise käega üle tema keha libistada.

„Lord Evedon!” Rosalind rabeles, püüdes end vabaks kiskuda, ent mees pitsitas tema kätt kõvemini.

„Nii kergesti te ka ei pääse. Te ütlete mulle, kus need on.”

„Mina neid ei võtnud,” hüüatas naine ja rabeles rohkem.

Koer haukus väljas ikka veel ning sellele lisaks kostis maja teiselt korruselt naise hüüdeid.

Rosalind lõpetas rabelemise teades, et hüüdjaks oli lesk-proua.

Evedon teadis seda samuti, aga ei lasknud temast lahti.

„Ärge arvake, et ma end nii lihtsasti lollitada lasen, preili Meadowfield. Kui te smaragdide asukohta mulle ei avalda, olete hommikul konstaabliga ehk avameelsem.”

Majast hakkas kostma hääli ja jooksusamme. Kabineti uksele lähenesid kiired sammud.

„Ei,” sosistas Rosalind peaaegu kuuldamatult ja samal hetkel lõdvenes mehe haare, nii et naisel õnnestus end lahti kiskuda. Ent see liigutus oli sedavõrd jõuline, et ta paiskus vastu lauda. Ta vehkis kätega, otsides toetuspinda, aga ei leidnud muud kui laual seisva raamatuvirna. Ta haaras raamatutest kinni ja kukkus koos nendega. Ühe raamatu avanenud lehtede vahelt hõljus põrandale kokkumurtud kiri. Rosalind maandus raamatute kõrval ning kiri jäi tema käe alla.

Lord Evedoni nägu kahvatus. Naine nägi ootamatut muutust mehe ilmes – varjamatut õudu, hirmu – lord põrnitses mitte teda, vaid kirja. Mees sirutas käe ja haaras kirja enda kätte ning selle liigutuse ägedus ehmatas neidu.

Kabineti uksele koputati.

„Lord Evedon.” Rosalind tundis ära ülemteenri härra Gravesi hääle.

Evedon toppis kirja kiiruga taskusse. Naine nägi end püsti ajades tema ülahuule kohal ja lõual pärlendamas higi.

„Tehke end korda,” sisistas mees.

Alles siis taipas Rosalind, et tema juuksed olid lahti tulnud ja seljale vajunud. Ta kükitas ja hakkas kadunud juuksenõelu otsima.

„Milord,” hüüdis Graves taas. „Tegemist on pakilise asjaga.”

Lord Evedon silus kuube ja vesti.

„Püsti.” Ta kiskus naise tema kleidist kinni haarates hoolimatult jalule, nii et kangas rebenes pisut. „Te ei maini sellest minu emale sõnagi. On selge?”

Naine noogutas.

Nüüd lubas lord Gravesil sisse astuda.

„Andke andeks, milord, aga asi on leedi Evedonis.”

„Järjekordne haigushoog?”

Graves köhatas peenetundeliselt. „Kardan, et jah, milord. Ta soovib preili Meadowfieldi.” Ülemteener ei vaadanud Rosalindi poolegi, aga ometi meenus naisele, mida lord Evedon oli öelnud briljantide leidmise kohta. Graves oli sobranud tema isiklikes asjades, säästmata isegi tema aluspesu, ja oli selge, et ülemteener pidas teda vargaks. Rosalindi põsed õhetasid häbist ja ülekohtust.

„Hästi.” Lord Evedon pööras pilgu Rosalindile. „Minge armulise proua juurde ja selle teise asja lahendamise hommikul.”

Naine noogutas, kartes rääkida, teades, et ta õhetab näost ja juuksed on sassis, ning taipas ka, mida härra Graves ja fuajeesse kogunenud üksikud teenijad ja teenrid temast mõtlevad. Ta nägi nende pilgus süüdistust ja kokkupigistatud huultel pahameelt.

Ta tahtis ebaõiglasi süüdistusi tõrjuda, öelda, et on samamoodi jahmunud kui nemadki, aga kõik pöörasid näo kõrvale. Tal ei jäänud üle muud kui Gravesi järel trepist üles minna. Ta tajus iga sammuga seljal lord Evedoni pilku ja mõtles sellele, mida hommik kaasa toob.